ЗВОРУШЛИВЕ ЄДНАННЯ

В Єрусалимі судять фашистського ката і вбивцю Ейхмана. У свідченнях судові Ейхман викрив своїх співучасників, які обіймають тепер керівні пости в боннському уряді. Ці викриття стривожили не лише канцлера Аденауера, а й прем'єр-міністра Ізраїлю Бен-Гуріона. В особистому листі до Аденауера Бен-Гуріон обіцяє не розголошувати свідчень Ейхмана. Бен-Гуріон сподівається дістати за це від боннського уряду «економічну допомогу» та зброю для Ізраїлю.

(З газет).

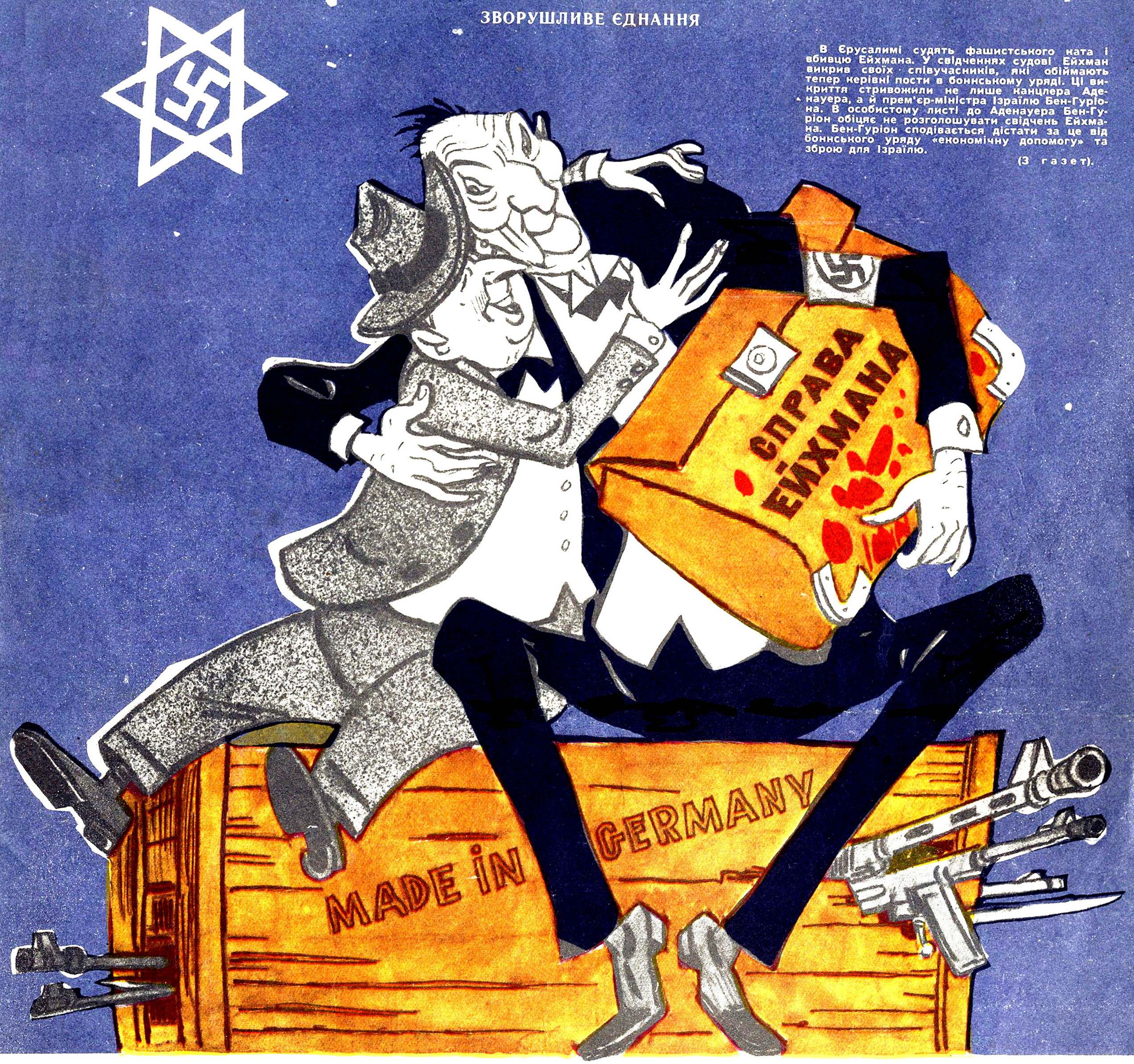

Мал. БЕ-ША

Бонн — Гуріон

перець

№ 15 (458). РІК ВИДАННЯ XXI Ціна 10 коп. КИЇВ. СЕРПЕНЬ 1961

Здоровенькі були!

Лист усім, усім, кого це стосується, від керівників раднаргоспів починаючи й працівниками м'ясокомбінатів кінчаючи.

Моє вам щире вітаннячко, шановні товариші!

Повірите, коли я почув про це лиходійство, на моїй голові волосся дротом взялося, а рука механічно за перечницю вхопилася. Ох і перчити треба, ох і перчити треба, а зверху ще й мітлою пару раз потягти!

Але давайте вже по порядку. Так-от слухайте. Одержав я від працівників Одеського шкірзаводу листа. Відкриваю конверта й читаю. Читаю і очам своїм не вірю. Надіваю окуляри, ще раз читаю і ще раз очам своїм не вірю. Даю своєму секретареві.

— Ану прочитай, — кажу, — ти. Невже ото справді таке коїться?

Прочитав листа секретар і теж якось так покрутив головою, ніби йому за шкуру сала залляли.

Слухайте ж далі. Розповідається у тому листі, з гнівом і обуренням розповідається, що на Одеський шкірзавод рік у рік надходять свинячі шкури з великою кількістю незрізаного сала, яке вже тут, на заводі, обдирають і перетоплюють на технічний жир. Тільки за п'ять місяців цього року на шкірсировинній базі заводу було зідрано 964 тонни сала. Це, вважайте, пропало майже мільйон кілограмів чудесного поживного продукту тільки за п'ять місяців!

Пішло знамените українське сало на звичайне шмаровидло, і ніхто й бровою не повів.

Телефоную на завод.

— Оце так? — питаю.

— Оце так! — відповідають.

— Хто винен? — питаю.

— Одеський м'ясокомбінат і низові забійні пункти. По-бракоробському свинячі туші обробляють, до 20—25 процентів сала на шкурах лишають.

Дай, думаю, поцікавлюсь, як на інших шкірзаводах, чи не здибаюся часом і там з подібним лиходійством. Телефоную директорові Бердичівського шкірзаводу товаришеві Морозюку.

— Як у вас, — питаю, — салотопка теж не відчуває браку в сировині?

— Ой, не відчуває, — зітхнув товариш Морозюк. — Працює, Перче, на повну потужність. За перше півріччя ми надрали із свинячих шкур 1100 тонн сала-сирцю і перетопили його на технічний жир.

— Хто винен? — питаю.

— М'ясокомбінати винні. Якби на м'ясокомбінатах та забійних пунктах, — каже товариш Морозюк, — по-хазяйському знімали з шкур сало, наша республіка мала б додатково десятки тисяч тонн харчового свинячого жиру щорічно.

Телефоную ще на Пирятинський шкірзавод:

— А як у вас — теж курить салотопка?

— А як же їй не куріти, — відповідають, — коли з окремих шкур здираємо по 25 кілограмів сала.

— Хто винен?

І знову та сама відповідь: м'ясокомбінати й забійні пункти.

Дійсно. На багатьох і дуже багатьох м'ясокомбінатах і забійних пунктах обдирають забитих свиней за варварським принципом — хай криво, аби живо, не борються з марнотратством і бракоробством, не дбають про механізацію виробництва.

На Хмельницькому, Дрогобицькому, Херсонському, Євпаторійському та багатьох інших комбінатах не мають спеціальних мездрильних машин. Їх досі заміняє тут допотопна коса і дерев'яна колода!

Так-от я вас тепер питаю, вельмишановні товариші! Як же ви ото можете спокійно спати, знаючи, що пропадає пропадом стільки добра, як ви можете миритися з таким марнотратством?

Відповідайте! Відповідайте швидше, бо я не заспокоюся і вам спокою не дам!

Запевняю від усього серця.

Од вашого ПЕРЦЯ.

РОЗДУМИ ХАПУГИ

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— І хто б міг подумати: збудував собі три будинки, а жити доводиться у казенному домі.

Не знаю, як хто, а я люблю полтавський борщ і вареники з картоплею.

Висловлюючись мовою діячів фронту громадського харчування, ці страви входять до «асортименту страв української кухні». А просто кажучи, полтавський борщ і вареники з картоплею — це наші українські народні страви. Вони повинні бути в меню кожної їдальні, кожного ресторану, кожного, як кажуть ті ж таки діячі, «закладу громадського харчування»...

Остання моя зустріч з варениками з картоплею відбулася років п'ять тому. Але не в «закладі», а в домашніх умовах. Подали їх на стіл у глиняній макітерці. Вони купалися у розтопленому салі з шкварками і смаженою цибулею. Ах, яка-то, скажу вам, була райська їжа!

Коли я розповів про це раювання своєму приятелеві, він назвав мене «примхливим ласуном» і спитав:

— А ти на Хрещатику у вареничній був?

— Був, — кажу, — і вареники там їв. З картоплею. Та хіба то вареники!? Подають їх завжди ледь теплими. Це, по-перше. І, по-друге, — без шкварок. Я вже не кажу про те, що начинені вони якоюсь водянистою картоплею...

— Ет! — сказав приятель. — Та в тебе якийсь вишуканий смак. Я теж часто буваю там. Вареники як вареники... Час би вже й забути мамину кулінарію.

— Не можу, — кажу. — Сняться мені мамині вареники... А, крім того, чому я маю забувати їх. Я живу на Україні і хочу, щоб мені в їдальні подавали вареники з картоплею. Я ж не прошу коропа з медом, хоч і це теж українська страва, яка могла б прикрасити меню всіх столичних ресторанів!

— Ну й далися тобі взнаки ті вареники! — засміявся приятель.— Так, ніби ти в Києві нічого смачнішого з'їсти не можеш! Ось на...

Він зняв з полиці якусь книжку.

— Прошу. Перед тобою книга: «Страви української кухні». Її в 1951 році редагував тодішній міністр торгівлі УРСР. Бачиш, що тут написано: «Український народ на протязі свого розвитку створював й удосконалював національну кухню». Ця книга є «спробою узагальнити матеріал народної української кухні». Тут описано 199 українських страв. Вибирай, яку хочеш!

Нічого не скажеш — хороша книга. Я не раз з смаком вивчав її. Вона розвинула в мене такий апетит на всі страви, описані в ній, що мені захотілося прочитати її ще раз—в меню наших київських ресторанів та їдалень.

Пішли ми з приятелем до ресторану «Україна». Сидимо. Читаємо меню. Серед довжелезного переліку страв знаходимо чотири українських: борщ, київські котлети, домашню печеню та полтавські котлети.

Замовили ми борщ і печеню.

Подали борщ. Мій приятель сьорбнув ложку і скривився.

— Щось не тее! — пророк він.— Це не український борщ.

— А який би ви хотіли? — дивується офіціантка.

— Такий, який ви їли у мами і який описаний у книзі «Страви української кухні».

— А-а-а, це щоб затовчений старим салом з часником. Немає у нас такого.

— Старе сало і часник, — повчально зауважив приятель, — це душа полтавського борщу. А ваш борщ без душі...

Прісною, без душі виявилася і домашня печеня.

Та невже ж, подумали ми, у Києві не знайдеться справжнього українського борщу, затовченого салом з часником, і справжньої домашньої печені.

Де ми тільки не були. І в їдальнях і в ресторанах. І на виставці передового досвіду, і в Голосієві на «Дубках», і в ресторані «Київ», і в ресторані «Дніпро»... Ресторани ніби й київські, а справжнього українського борщу тут не подають.

Не знайшли ми ніде й пісного українського борщу й гречаних галушок. Не знайшли й риб'ячої юшки і пампушок з часником.

Тоді ми вирішили перейти на популярну в нас на Україні риб'ячу страву: замовили карасі в сметані.

— Знаємо, знаємо, смачна штука! І Остап Вишня писав, що карасі дуже люблять смажитися в сметані. Хороша риба! Але карасів у нас, на жаль, немає. А сметана — будь ласка...

— Та що за напасть, — обурювалися ми. — Невже у нас перевелися карасі?!

— Не карасі, — відповідали нам, — а діячі фронту громадського харчування, які повинні дбати, щоб у меню ресторанів та їдалень був повний асортимент страв української кухні... От ви, приміром, питаєте карася в сметані. А оце перед вами один товариш попросив шуликів з маком. А он отой громадянин, що сидить за сусіднім столиком, — капусняку з шкварками захотів... Подумаєш, проблема — капусняк! А ним у меню і не пахне. А ви гадаєте, що ніхто б не їв кулешу з салом, коли б він був, чи тушкованих крученикiв з гречаною кашею та грибами? Ого, ще й як би уминали!

Після цієї подорожі по київських їдальнях та ресторанах приятель, коли заходила мова про звичайні вареники з картоплею, уже не називав мене «примхливим ласуном» і не тикав мені в руки книгу «Страви української кухні».

Він акуратно запакував ту книгу і надіслав її до Міністерства торгівлі УРСР з таким зворушливим написом: «І чужому научайтесь й свого не цурайтесь!.. Дарую вам цей популярний посібник для складання меню в ресторанах та їдальнях на Україні. Приємного апетиту!..»

А я про все це пишу тобі, Перче. Сподіваюся, що ми ще з тобою поласуємо в Києві справжнім полтавським борщем і варениками з картоплею!

Мик. МАТЕОРЕНКО.

Наші маяки

МИКОЛА РЯБОШАПКА

Під керівництвом Миколи Миколайовича Рябошапки помітно міцніє економіка, зростає культура колгоспу імені Кірова, Вознесенського району, Миколаївської області.

Гей, та як захочете поглянуть-подивиться,
Як колгосп росте-зростає та ще й день при дні,
То рано-пораненьку приїжджайте
В степову сторононьку, у село Щербані.
Там голова славний козак Микола Рябошапка
По всіх хазяйських струнах ударяє,
Срібло-злото до артільної каси складає
І колгосп його цвіте-процвітає,
Бо голова добрий досвід і мудру науку
Стороною не обминає,
А шанує і поважає
Та на пишний свій вус козацький
Мотає.

ОЛЕКСІЙ ЧУРКО

Свинар радгоспу імені Фрунзе, Доманівського району, Миколаївської області, Олексій Олександрович Чурко зобов'язався в цьому році відгодувати 3.800 свиней.

Він виробляє сало, м'ясо,
Печеню, кендюхи, ковбаси,
І шніцелі, і відбивні,
І холодці густі, смачні,
І шинки, й смалець, і рулети,
І шкварки, й смажені котлети...

Не кухар він, не кулінар —
Чурко — прославлений свинар!

Дружні шаржі К. ЗАРУБИ.
Текст Ю. КРУГЛЯКА.

НА ТРАСАХ не КОСМІЧНИХ

(ПОВІСТЬ НЕ ФАНТАСТИЧНА, А ФАКТИЧНА)

І сама назва, і жанр цього твору свідчать, що автори не будуть тягнути читача, як образно і свіжо повторив уже не один поет, «на крилах фантазії буйної в далі космічних світів».

Так-то воно так, але про космос мова все-таки буде.

І ось чому.

До редакції «Перця» від т. Гордійчука лист надійшов.

Писалося в ньому, що деякі шофери Тернопільського обласного автотресту серед білого дня на битій асфальтованій дорозі пасажирам і державі нахабно руку в кишеню запускають: не дають здачі, беруть гроші, а квитків не видають, промишляють старими квитками, що давно вже вийшли з вжитку, пускаються й на інші махінації.

Редакція відправила того листа в Тернопіль у трест. Була гадка, що в тресті його громадою прочитають, розберуться, що до чого, воздадуть кесареві кесареве, а не чистим на руку шоферам те, на що вони заслужили. А потім про все до редакції напишуть.

Отак, думалося, буде, аж раптом...

РОЗДІЛ І

ДОКУМЕНТАЛЬНИЙ, З УХИЛОМ У КОСМОС.

З Тернополя до редакції надійшов один документ. На бланку автотресту віддрукований.

Унизу на тому документі стояли віддруковані на машинці титул і прізвище заступника керуючого Тернопільським облавтотрестом т. Ремизова. А між ними красувалася якась намальована синім чорнилом хитра штучка-закарлючка, яка нічого спільного ні з тим прізвищем, а, значить, і з титулом, не мала. Пізніше з'ясувалося, що той хитро закручений знак був власноручним підписом старшого інженера відділу пасажирських перевезень Тернопільського облавтотресту Бунича І. Я.

Лист починався словом «Я». Автор просився на сторінки журналу: «Я хочу... поговорити з тов. Гордійчуком С. І. не як представник Тернопільського облавтотресту, а як такий же пасажир, як і тов. Гордійчук».

Було в листі тому одне запитання. Бунич І. Я., приставши з ножем до горла, вимагав відповіді у т. Гордійчука: «Де у вас набралося стільки нахабства написати таку небилицю! З яких це пір більшість радянських людей, що домоглася такого небувалого успіху в області космічних польотів з участю людини, втратила у вас довір'я! Ви робите їх, тобто весь колектив Тернопільської автобусної станції, Вишнівецького касового пункту, весь склад водіїв, що курсує на трасі Тернопіль—Кременець, а, значить, і весь колектив парків, у котрих вони працюють, — злодюгами?»

І було ще в тому листі кілька порад. Зокрема радилося дбати про громадський контроль та не займатися «писаниною у вищі інстанції».

Одного тільки в листі Бунича не було: а як же все-таки справи не на космічних, а на автодорожніх трасах області. Адже вони теж якимсь боком обходять Тернопільський облавтотрест. Говорять навіть, що за них, а не за успіхи в підкоренні космосу, працівникам того автотресту держава заробітну плату видає.

РОЗДІЛ 2

СУТО ФАКТИЧНИЙ. ВІН РОБИТЬ ЯВНИМ ТЕ, ЩО АВТОР ЛИСТА ХОТІВ ЗАХОВАТИ У БЕЗМЕЖНИХ КОСМІЧНИХ ПРОСТОРАХ

Одержали того листа в редакції та й стали гадку гадати. А, може, й справді яка нечиста сила пасажира спокусила небилиць на людей наговорити; може, й справді справи в тому тресті на такій же чудовій висоті, як і наші справи в космосі?!

Щоб розібратися, на чийому ж боці правда, вирушили редакційні працівники у мандрівку по шляхах-дорогах тернопільських.

Якби хто-небудь із керівників Тернопільського облавтотресту був їм кумпанію склав, то міг би на таке надивитися, про таке дізнатися, чого ніколи, сидячи у своєму кабінеті, не побачить і не дізнається.

Коли б, скажімо, 16 червня він, як звичайний пасажир, вирушив у автобусі ТЕВ № 04-75 з Ямполя до Кременця, то проїхав би без квитка. А шофер О. Л. Струтинський до уже привласнених 2 крб. 70 коп. і його гроші приплюсував би.

А якби довелося йому покористуватися послугами водія таксі № 00-62 з Кременецького автопарку — П. І. Корчинського, то переконався б, що той вважає лічильник зайвим придатком до машини, а свою кишеню — обов'язковим придатком до державної кишені.

Дня 20-го того ж місяця на маршруті Тернопіль—Почаїв (квиток коштує 1 крб. 18 коп.) шофер автобусу ТЧ № 20-78 П. Д. Іванцов не дав би тому керівникові, як й усім іншим пасажирам, 2 коп. здачі. А без розмінної монети і в автобус не впустив би.

Того ж таки дня на маршруті Ровно—Тернопіль, тільки на дільниці Кременець — Тернопіль, він міг би бути сьомим пасажиром, в якого б шофер автобуса ТЕА ОО-53 Горосій І. М. гроші за квиток взяв би, а квитка б не видав. А через два дні на маршруті Тернопіль—Волочиськ у автобусі ТЧ 95-00, який вів шофер Й. І. Вакула, — він був би п'ятим таким пасажиром.

Дня 22-го того ж місяця на маршруті Тернопіль—Підволочиськ в автобусі ТЧ № 94-51 він зустрівся б з відомим серед водіїв «королем траси» шофером Г. П. Блиновим. «Їх величність» своєї руки (з квитком) пасажирам не простягають, зате й оком не моргнуть, коли пасажир простягає свою руку, щоб кинути в їхню широко наставлену кишеню гроші — «скільки кому не жаль».

А наступного дня (та, видно, й раніш) він міг би проїхати з Нового Села в Тернопіль за квиток, рік народження якого навіть бухгалтерія автопарку встановити не може. Для цього потрібно було б сісти в автобус ТЧ 12-68. А старі квитки у водія Мар'їнчука знайшлися б. Тільки 22 червня за один рейс він видав їх пасажирам на суму 4 крб. 20 коп.

Отож, якби представник Тернопільського облавтотресту потрудив свої ноги та вибрався б з кабінету, а потім поїздив отак, то упевнився б, що як не крути, як не верти, а правда таки на боці т. Гордійчука: шофери Тернопільського облавтотресту не тільки «бублики» крутять, а й безсовісним крутійством займаються.

РОЗДІЛ 3

НЕ ОСТАННІЙ

Не будемо докопуватися, чи то тільки Буничу І. Я. захотілося поговорити з т. Гордійчуком на сторінках журналу, чи говорив він і від імені своїх колег по роботі. У цьому вони самі розберуться.

Ми ж задовольнили прохання: дали т. Буничу змогу поговорити на сторінках «Перця». Може, трохи й не така розмова вийшла, як Буничу хотілося. Але тут уже нічим не зарадимо, бо не все, що він наговорив, у друкований рядок лізе.

Словом, ми допомогли, як і чим змогли.

Сподіваємося, що за цю дружню послугу керівництво Тернопільського облавтотресту і нам допоможе — надішле матеріал для останнього розділу цієї повісті. Буде той розділ називатися «Перцеві відповідають». І хоч декого він і засмутить, а пасажирів — обрадує.

М. КОРНІЄНКО.
Д. МОЛЯКЕВИЧ.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

Самообслуговування...

Народні усмішки

З ЯРМАРКУ

Продав чоловік на ярмарку корову і повернувся додому п'яний. Жінка й питає:

— Корову продав?

— Продав.

— А де ж гроші?

— Спать, стара, спать...

ОПОВІДАННЯ СМІЛИВЦЯ

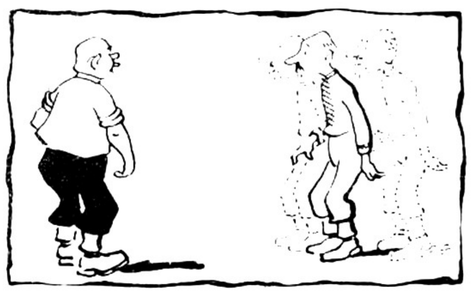

— Іду я, а їх біжить семеро, та обоє у валянках. Я як заїхав одному у вухо, він так і покотився. Піднявся я, значить, а вони мене один і другий тільки р-ра-аз по потилиці. Я тоді гнаться за ними вшпарив. Біг, біг, оглянувся, а вони далеко відстали, обоє ж у валянках...

Повідомив І. М. СУХИНА
з с. Містки, Луганської області.

ГОСТИНИ

Хазяйка: — Вітаю вас, дорогий Василю Петровичу. А де ж ваша дружина?

Гість: — Ми вдома тягнули жеребки, кому до вас іти.

Хазяйка: — Ну, і ви виграли?

Гість: — Ні, програв.

У МІЛІЦІЇ

Міліціонер: — Чому ви не віддали перстень, який знайшли?

Відповідач: — Бо на ньому був напис «Навіки твій».

Повідомив М. КОЛЕСНИК
з м. Здолбунова, Рівненської області.

ЩО СКАЗАВ ГОСПОДЬ

Розсердився якось дяк на попа та й склеїв йому воском листки в євангелії. От піп проспівав. «І рече господь...» та й давай шукати потрібну главу в книжці. Перекидає і співа:

— Рече господь... рече господь... рече господь...

А глави потрібної найти ніяк не може — листки склеєні.

— Що ж він рече? — питається дяк.

— А бодай тобі заціпило! — заревів піп на всю церкву.

Повідомив О. М. ІЩУК
з м. Фастова, Київської обл.

ДЕ ШУМИТЬ, ДЕ ТИХО

Два сусіди, зустрівшись увечері, пішли в пивну і пропили всі гроші, які в них були. На ранок другого дня знов зустрілись.

— Ну, як діла? — питає один.

— Та нічого, — відповідає другий, — тільки голова щось дуже шумить, а в кишені тихо-тихо.

Повідомив І. САВЧЕНКО
з м. Сталінграда.

ЧУДАСІЯ

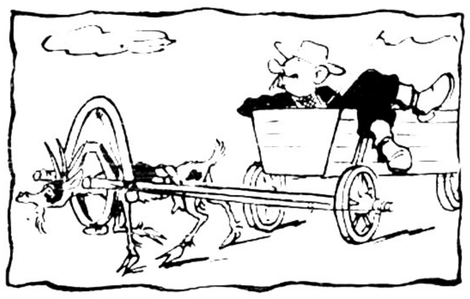

— Ой ви, дядьку Мусію, чи ви бачили чудасію?

— Ні, я бачив чудака, в нього вдача отака: на печі вовка убив, а граблями облупив, сокирою ячмінь жав, серпом дрова рубав, в безтарку запріг козу та й поїхав по лозу.

— Ну й смішний той чудак, хіба можна робить так!

Повідомив І. СЕРЕДА
з с. Овлаші, Роменського району, Сумської області.

НА КОГО ВЧИТИ?

(З народного гумору)

Раз питався поміщик
Багача одного:
«На що́ сина будеш вчить —
Майстра, педагога?»
«На попа...» А той: «Що, бог
Дав талант добрячий?»
«Ні. Їсть, п'є за чотирьох,
А робить — ледачий».

І. Л. ПОЛОВИНЧУК.
с. Кальник,
Іллінецького району,
Вінницької області.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Кому втрати, а нам — знахідка.

З ІСТОРІЇ ОКОЗАМИЛЮВАННЯ

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

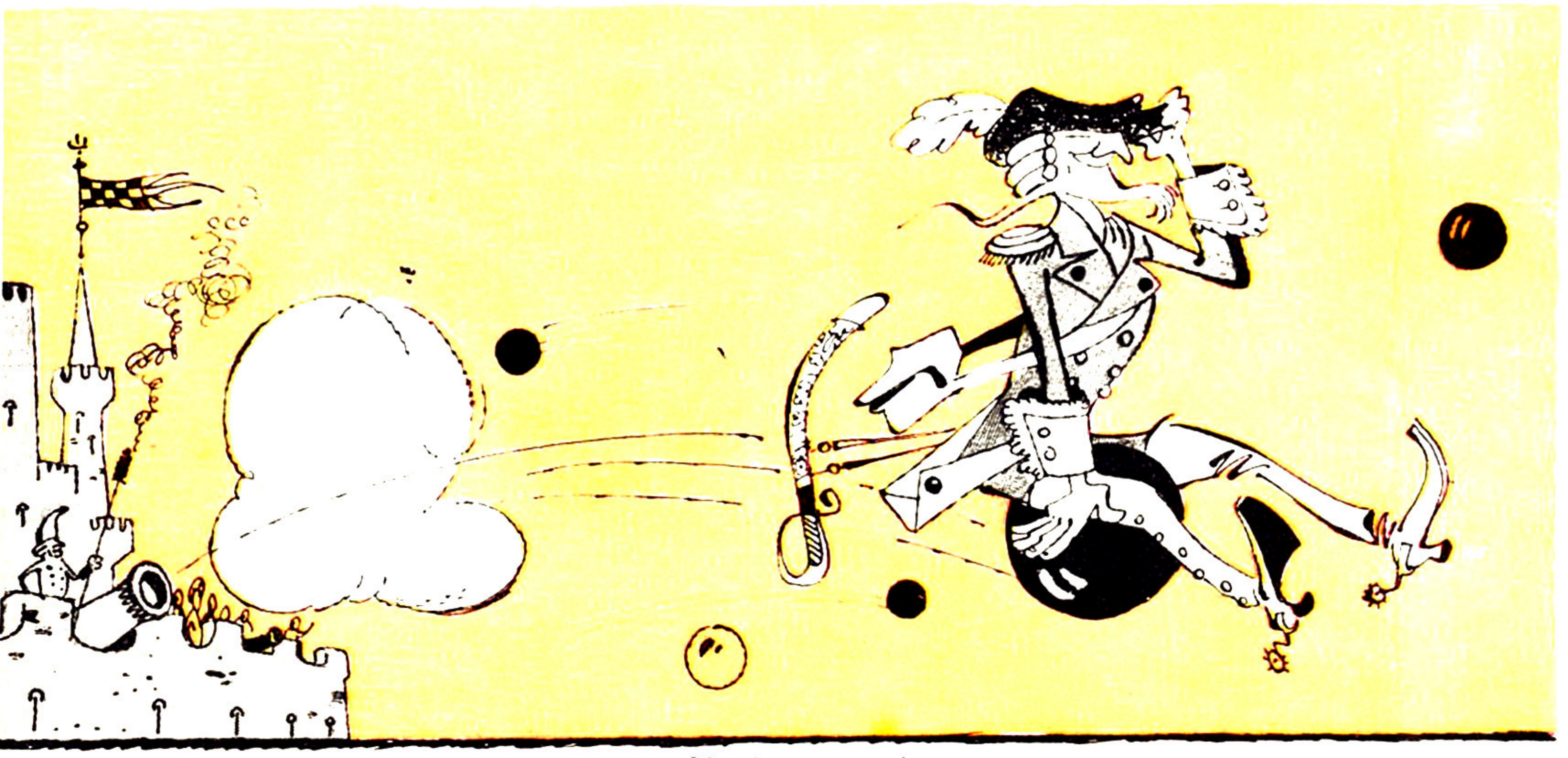

У літературі.

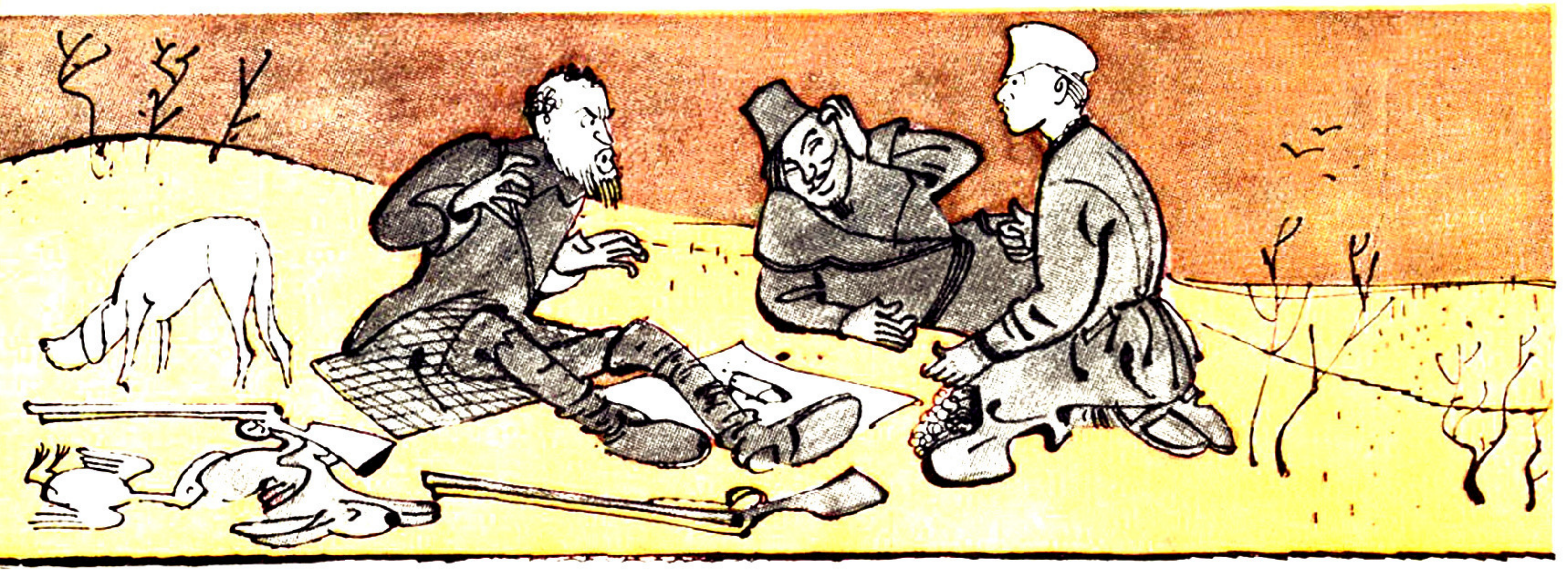

У живопису.

У житті.

perec-ua.
perec-ua.

СОН рябої кобили

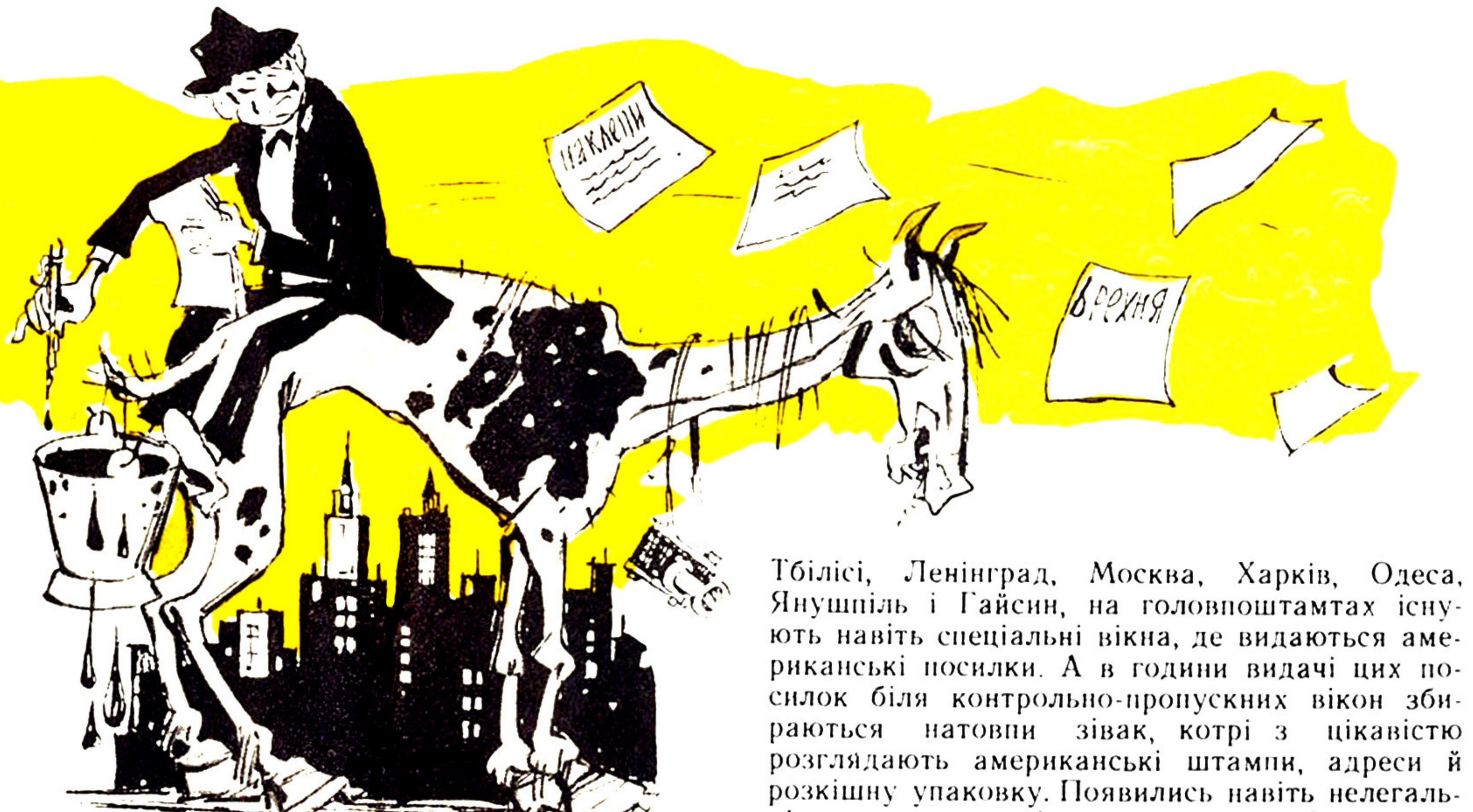

У гармидерному Нью-Йорку — місті велетенських газет, трущоб і хмарочосів — видається на американський кошт така собі вошивенька рептилька, що зветься «Новым русским словом».

Ця плюгавенька білоемігрантська газетка за своїм обсягом приблизно у сто раз менша від таких отруйних друкованих колосів, як «Нью-Йорк Таймс» чи, скажімо, «Нью-Йорк геральд Трібюн», але в змаганні «хто дужче збреше» білоемігрантська рептилька намагається не відставати від своїх товстих американських сестер. Я скажу більше — у розповсюдженні низькопробних антирадянських пліток вона часто перепльовує навіть найбрехливіших заокеанських борзописців.

Розбійники пера з багатьох нью-йоркських газет часом потилицю шкребуть від професійних заздрощів.

— Де цей недолугий листок, чорт забирай, такі фітілі викопує?! — дивуються розбійники пера. — Кореспондентів своїх за кордоном не має, радіостанції своєї не має, зв'язків міжнародних ніяких не має, а як утне, бува, так голова дуріє.

Чого нема, того нема, а що є, то є. Не знають американські розбійники пера, що газетка «Новое русское слово» має свою власну інформаційну агенцію — старезну-престарезну рябу кобилу, яка з успіхом заміняє і кореспондентську мережу, і телеграф, і телефон, і радіозв'язок. Років сорок тому ця кобильчина була ще білою, баскою і мала виконати найповажнішу історичну роль: верхи на ній збирався в'їхати в Москву головнокомандуючий визвольного білого війська, коли «Ради впадуть».

Час ішов, а Ради не падали. Сконав від розпуки «головнокомандуючий» білого війська Христового, а біла кобильчина зістарілась передчасно від чужинницької малокалорійної січки, вкрилася брудом і від того стала рябою, як сорока.

Стелилась дорога нещасній у пекельні казани миловарні, але редактори «Нового русского слова» купили рябу за півдолара.

— Вона ще нам знадобиться, — сказали. — Ми ще на ній поїздимо!

І от уявіть собі, що старезна-престарезна ряба кобила справді стала в пригоді «Новому русскому слову». Стоїть вона тепер у сирому, напівтемному стійлі трущобного нью-йоркського Даун-Тауна, жує беззубим ротом протухлу солом'яну січку й двадцять годин на добу спить. Спить і бачить чудернацькі сни.

Біля рябої кобили безвилазно чергує один із провідних репортерів «Нового русского слова» А. Некрасов, що досконало оволодів кобилячою мовою і майстерно перелицьовує її на мову своєї газети.

Смиконе рябу за облізлий цурпалок-хвіст, розбудить від глибокої дрімоти і допитується:

— Ану, повідайте, шановна леді, що там вам наснилося?

Ряба розповідає, а Некрасов записує її сновидіння і друкує на сторінках «Нового русского слова».

Нещодавно ряба кобила повідала А. Некрасову таку чудернацьку історію.

— Задрімала я, — каже, — стоячки, бо вже мої старечі боки пролежнями взялися, — коли бачу, — щось валом валить з Америки за океан. Що воно, думаю, таке? В ящиках, у мішках, у чамайданах і так, кусками. Коли придивилася, а то посилки. А в тих посилках іде все, все. Патефонні голки, мило, костюми, килими, сахарин, сигарети, ліки, жувальна гумка. Еге, думаю, дай-но я простежу, куди ті посилки нескінченням валом валять. Зіп'ялася на свої старечі ноги та слідом за ними — кутильг, кутильг. Кості скриплять, суглоби болять, а я зціпила свої беззубі щелепи та слідом за посилками, та слідом за посилками. Кутильгаю, кутильгаю — аж бачу — Радянський Союз. Придивляюся — іго-го-го! Повірите, нема ні одного там села і міста, де б не одержували посилок від родичів з Америки. Хай мене вовки з'їдять, коли брешу. А в таких великих містах, як Київ, Мінськ, Тбілісі, Ленінград, Москва, Харків, Одеса, Янушпіль і Гайсин, на головпоштамтах існують навіть спеціальні вікна, де видаються американські посилки. А в години видачі цих посилок біля контрольно-пропускних вікон збираються натовпи зівак, котрі з цікавістю розглядають американські штампи, адреси й розкішну упаковку. Появились навіть нелегальні приватники, які тут же на пошті пропонують за кожну посилку по 3—4 тисячі карбованців. Розкуповують, аж б'ються, та все язиками цмокають, та все приказують:

— Оце голочки! Оце сахаринчик! Оце вещ!

Але міліція пильно стежить за утічкою американських речей на товкучку. Як когось злапають — розстрілюють на місці. Бах! — і нема, бах! — і нема. А відібрані речі конфіскують, за що працівники міліції одержують квартальні винагороди, а добровільні сексоти — 10—15 процентів від загальної суми конфіскованих речей.

Особливо гоняться чини міліції і карного розшуку за шкірками хрому та шевро, так як ці товари конфіскуються на користь міліції і розподіляються серед осіб командного складу.

Не приведи, господи, що там робиться! Ж-ж-а-х! У міських Радах поприймали спеціальні постанови про боротьбу з особами, котрі одержують посилки з Америки. За їхніми квартирами денно і нічно слідкують двірники, листоноші, комсомольці, кербуди. Найменша необережність тягне за собою негайну репресію. Ж-жа-ах!

Я зовсім була б перестрашилась, а тут ви, спасибі вам, за цурпалок мене — смик! — а я й прокинулась.

Сон рябої кобили А. Некрасов опублікував негайно в «Новом русском слове» під заголовком «Посылки на родину» і побіг у православну нью-йоркську церковку вимолювати многії літа рябій кобилі.

А що ви думаєте? Здохне ряба кобила, — подохне й «Новое русское слово», а разом з ним протягне ноги і репортер Некрасов. Бо де ж тоді на шмат хліба заробить?

Ф. МАКІВЧУК.

НАЙШЛА КОСА НА КАМІНЬ

Мал. К. ЗАРУБИ

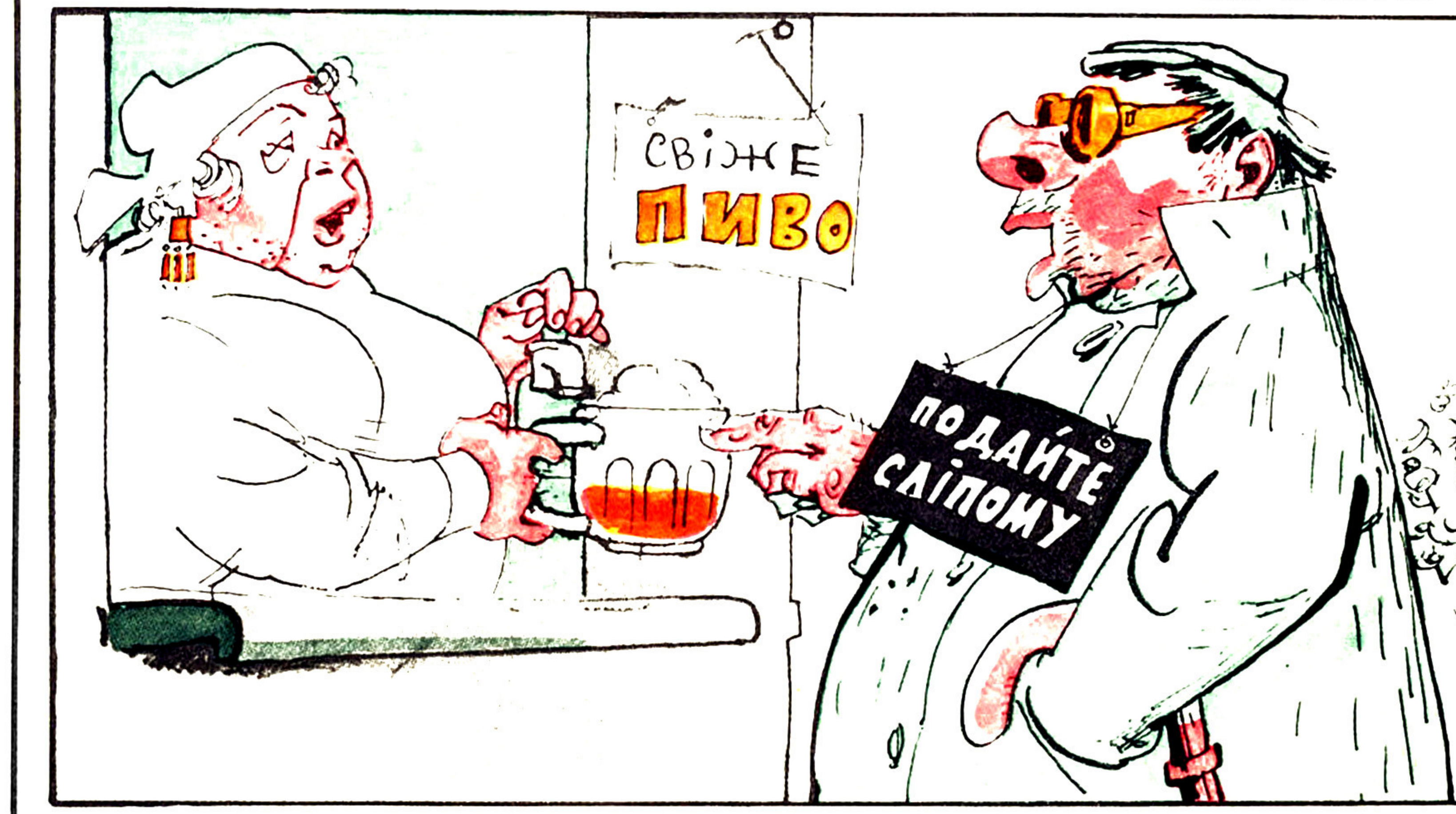

— Ти чому не доливаєш?

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

Узяла слід.

ЯКБИ МЕНІ НЕ ТИНОЧКИ...

Булдинський завод будівельних матеріалів (Одещина) на те і «будівельних», щоб крім там ще чогось — і будівельний камінь добувати. А великі поклади його лежать під шаром землі — на глибині двох телеграфних стовпів.

Питання стояло руба — чим же розсунути цю земляну покришку? Рішення було правильне — екскаваторами. І от за розпорядженням Держплану республіки на завод було відкомандировано два потужні роторні екскаватори.

Зустріч була зворушлива.

— Нарешті! — з полегкістю сказав директор т. Рашев.

— Тепер стільки каменю добудемо, що не питайте, — додав головний механік т. Натанзон.

Авжеж, не питайте. Бо ось на другий рік перевалило відтоді, а екскаватори-велетні хоч би тобі хни. Чому хни? А тому, що Держплан дуже слабко натискує на Сталінський раднаргосп, щоб той натиснув на новокраматорських проектувальників з машинобудівного заводу, щоб ті витиснули на паперах прямі і криві лінії, щоб працівники Сталінського машинобудівного заводу імені 15-річчя ЛКСМУ, дотримуючись тих ліній — креслень, виготовили відвалоутворювачі. А екскаватори без відвалоутворювачів, що віз без коліс і квочка без яєць...

Ніхто не натискує. То що вже може вичавити директор «непоказного» підприємства т. Рашев?! Він, бідолаха, як риба об лід, б'ється — і телеграмами засипає начальників донецьких, і гінців засилає туди. А результати? Одні скаржаться на відсутність технічної документації, інші відмахуються договорами і графіками.

Тим часом потужні велетні вартістю в 2,5 мільйона карбованців, похнюпивши хоботи, ржавіють і в надії на те, що комусь гикнеться від того, скриплять сумної:

Коли б то — та не байдужість,
Та не перетинки, —
Ми давали б по три норми.
Та й до вечоринки... Гей, гей!

В. НОВИЦЬКИЙ.

Сатиричні мініатюри

ВІЛ І ЦАП

Віл скаржився Цапові на Шавку:
— Заїла клята! Мов скажена, гавка...
Цап усміхнувсь, поскуб борідку трохи
І запитав: — Для чого в тебе роги?..

В. НІКОЛЕНКО.

Полтавська область,
Новосанджарський район,
с. Кустолово-Суходілка.

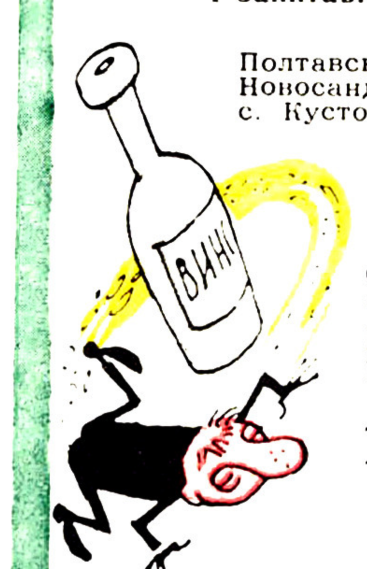

В ЧОМУ Ж БІДА?

Сьорбнув вина?
Чи то ж його вина,
Що продають оте вино на розі?..
Біда лиш в тому, що куди б не йшов, —
Той ріг — завжди йому
Траплявся на дорозі.

В. В'ЯЛИЙ.

м. Запоріжжя.

ЗАЗДРІСТЬ

Два горобці у бійці крутяться,
Скубуться люто, захмеліли наче.
І хуліган, що мів мітлою вулицю,
Позаздрив долі гороб'ячій:
— Ото живуть, зануди!
І ні тобі дружинників, ні суду!..

ЛЮБИТЕЛЮ ЛАВРІВ

Коли, забувши все, що на землі,
Турботи кинувши, великі і малі,
До слави преш безцеремонно й тупо,
Не забувай, що люди — взагалі —
Лаврове листя споживають з супом.

Євген ЛЕТЮК.

м. Сталіно.

ЧОМУ ЧЕРЕПАХА НЕ ЛІТАЄ?

— Літати можу я не гірше, аніж птахи! —
Лелеці говорила Черепаха. —
Та жаль, пернаті, вас:
Де б ви літали, бідолахи,
Якби ще й я у небо піднялась?!

Петро КРАСЮК.

с. Висоцьк,
Ровенської області.

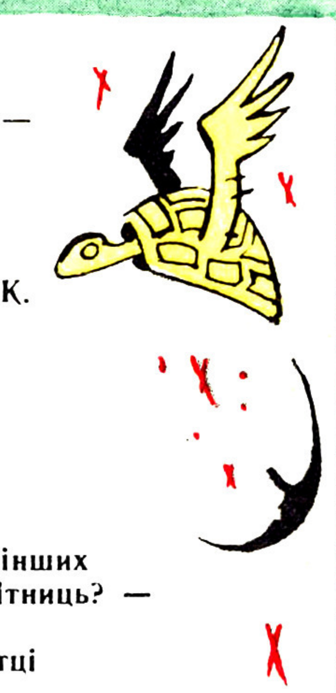

ТОЧКА ЗОРУ

— Ну що нам з сонця, джунглів й інших нісенітниць? —
Казав старий учений какаду.
... Він все життя своє провів у клітці
В зоологічному саду.

О. ЩЕГЛОВИТОВ.

м. Харків.

ТРОХИ ПРО СОВІСТЬ...

Ми не будемо розпочинати дебати на тему, що таке совість. Совість — це совість. Вона мусить бути у кожної людини, бо людина без совісті вже не людина, а просто біологічне поняття. Совістю цікавляться не в першу чергу, це не паспорт, і трапляється так, що ходить серед нас людина, а ми й не підозрюємо, що вона без совісті.

Так ходив і громадянин Г. Г. Кантер. Той самий, що проживає у місті Києві, по вулиці Толбухіна, № 11.

Громадянин Кантер ощасливив Київ своїм візитом у 1955 році. Київ йому сподобався. Кантер зостався у Києві. Зостався Кантер у Києві і купив недобудований дім там-таки, по вулиці Толбухіна. Тепер цей дім добудований. Кантер живе у ньому. А громадянка Любимова не живе. Хоча має всі підстави жити. Любимова вже літня жінка. Вона приїхала разом з родиною Кантерів, як нянька і домашня робітниця. Коли добудовувався дім Кантерів, Любимова запропонувала Г. Г. Кантерові свої трудові заощадження з тим, щоб мати в цьому домі і свій куток на старості років.

І гроші запропонувала. І сама працювала на будівництві з ранку до вечора. Кантер не відмовився ні від грошей, ні від дармової робочої сили.

Нарешті, новосілля. Але це була остання весела подія в житті Любимової. Далі все пішло не так весело. Кантеру і його родині вже були не потрібні послуги Любимової, і він почав їй натякати щось на зразок: «Любов була без радості, розлука буде без печалі».

Що й казати, Кантер — явище для нашого часу не типове. І довго говорити про нього не варто.

Зате, хоч це — теж явище не типове, варто все-таки поговорити про незаконні дії працівника міліції Донця, який допомагав Кантерові виштовхувати хвору Любимову за ворота.

І ще не завадить сказати кілька слів про законників з народного суду 2-ої дільниці Жовтневого району. Не по совісті вони розсудили і присудили виселити Любимову з її кімнати.

А так більше нема про що говорити. Про совість більше ні слова. Нема її в декого.

С. ТОРБА.

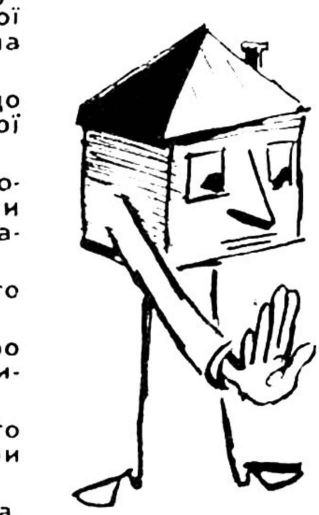

Нотатки про їхні порядки

Коментарі Перця записали Я. ВАЛАХ, Ю. КРУГЛЯК та Д. МОЛЯКЕВИЧ.

ВИПЛИВ-ТАКИ!

Штаб верховного головнокомандуючого збройними силами НАТО в Європі оголосив про призначення командуючим воєнно-морськими силами НАТО у Північній зоні Європи західнонімецького контр-адмірала Вагнера, який при Гітлері грав важливу роль у плануванні підводної війни.

Він у фюрера боїв
Планував підводні.
Та, на жаль, контр-адмірал
Ще живе й сьогодні.

І пірат цей почина
Знову «планувати» —
Він неначе з-під води
Виплив аж у НАТО.

НЕ КАЗОЧКА ПРО ЛЮДОЇДА

На острові Кріт є знаменитий лабіринт, де, за міфологією, жив людоїд Мінотавр — напівлюдина, напівбик. Міфологічний герой Тезей порішив того людоїда-гібрида. А недавно черга дійшла і до лабіринта: цей пам'ятник давнини зруйновано, бо американська воєнщина вирішила перетворити його на склад зброї та боєприпасів НАТО.

По-грецьки міфом це зовуть,
По-нашому — це наче б казка.
Та, власне, не у назві суть.
Отож, послухайте, будь ласка.

Давним-давно, як той казав,
У незапам'ятнім столітті
Жило страхіття — Мінотавр —
У лабіринті, що на Кріті.

Це був, говорять, напівбик
І щось немов напівлюдина,
Одначе, їсти він не звик
Ні хліба, ні борщу, ні сіна.

Бо то був лютий людоїд,
Людьми і снідав, і обідав.
(Тут дивуватися не слід —
Таке меню у людоїда).

Але Тезей, хлоп'яга-зух,
У лабіринт знайшов дороги,
І з Мінотавра вибив дух,
І людоїд одкинув ноги...

Це — міф. Це — казочка немов.
Послухайте ж і правду щиру:
Вселилося страхіття знов
У Мінотаврову квартиру.

У гаспидському його меню —
Свобода, спокій, честь народів.
Само ж нагадує свиню,
Що риється в чужім городі.

Та слід згадать, що між людей
Ще про Тезея ходить слава...
А раз бика здолав Тезей,
То буде й на свиню управа.

КОНСТИТУЦІЯ НА СМІТНИКУ

Надзвичайний з'їзд національно-демократичної партії Південної Родезії одностайно відхилив проект нової конституції, яку англійський уряд разом з білими расистами Південної Родезії намагаються нав'язати африканському населенню країни.

О ні, не ті часи вже нині.
(Тих, що були, уже й не буде!)
Чужу расистську писанину
Аж на смітник жбурнули люди.

Нема секрету тут — все ясно:
Панам не хоче люд служити,
Бо по своїх законах, власних
Народ на волі хоче жити.

«ІМЕНЕМ ФЮРЕРА...»

До боннського військового міністерства прийшов скаржник — колишній гітлерівський обер-лейтенант Ганс Вельс. У квітні 1945 року Гітлер нагородив його своїм високим орденом — «Рицарським хрестом». Нагородити нагородив, а вручити нагороди не встиг, — пішов, як сказав поет, на прощу до чортів. Та й самому свіжоспеченому кавалерові «Рицарського хреста» тоді було не до нагород. За злочини, вчинені Вельсом проти французького народу, його засадили до ліонської в'язниці.

І ось через 16 років, повернувшись у Західну Німеччину, Вельс згадав про нагороду і прийшов за нею. Чим він, мовляв, гірший за інших.

Через кілька тижнів гітлерівському обер-лейтенантові вручили «Рицарський хрест» і грамоту про нагородження. Справжню грамоту — з гербом і свастикою, а на тій грамоті ще й надруковано: «Іменем фюрера...»

Що ж, дива в цьому нема: не треба дуже й прислухатися, щоб почути, що в Бонні не тільки ім'я фюрера, а частенько й голос його лунає. Хоч то й інші кричать, але голос усе-таки його — Гітлера.

НОВОЗ'ЯВЛЕНИЙ ІУДА

Газета «Нью-Йорк геральд трібюн» надрукувала статтю Джозефа Олсопа. Він мріє про «нейтронну» бомбу, «яка буде убивати тільки живі істоти». Найсильнішим аргументом на користь створення нової зброї Олсоп вважає надзвичайну дешевизну цих бомб.

Було б багатство та майно,
А люди — що?.. Хай гинуть люди!..
Він їх готов продать давно
Іще дешевше, ніж Іуда.

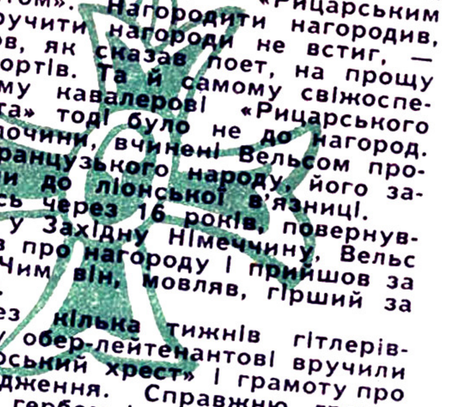

О, ДАЙТЕ, ДАЙТЕ!..

Як повідомляє бюлетень «Соціал-демократішер пресседінст» канцлер Аденауер вимагає, щоб бундесвер одержав право розпоряджатися атомною зброєю. Навіть у Бонні ця заява викликала занепокоєння.

Пан канцлер вже прав вимагає,
Він атомних штучок бажа...
«О, дайте! О, дайте!.. — горлає, —
Злодюзі у руки ножа».

Мал. Л. КАПЛАНА

Франкістську Іспанію протягають у члени НАТО.

Вступний внесок Франко.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

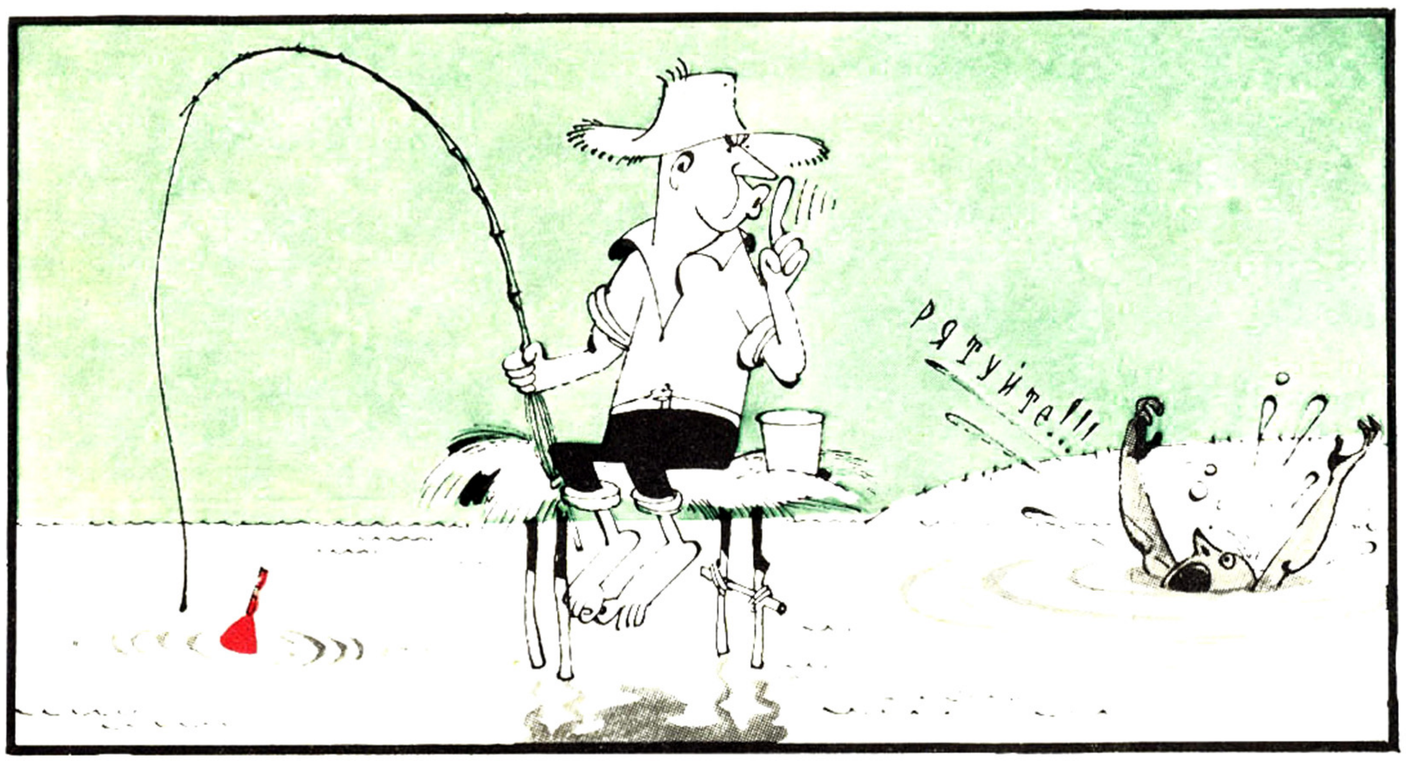

— Цссс...

НАВАРИЛИ, НАПЕКЛИ...

— От, якби піч на коні, а я на ній, — добрий козак був би!

Так, кажуть, мріє, сидячи у своєму кабінеті, директор Сталінського механічного заводу облмісцевпрому.

Мрії мріями, а хлібопекарські печі, що їх виробляє завод, не такі вже й легенькі, їх на коня не навантажиш. Відправляти печі адресатам доводиться залізницею.

Саме тут і починається у замовника морока.

У Сталіно деталі печей висипають навалом у вагон, а замовник уже в себе на місці повинен зметикувати, що й до чого припасовується.

Чернівецька обласна база «Сільгосптехніка» одержала дві такі печі ще у вересні 1960 року, та й досі не може дати їм ради. Повернути назад заводові якось незручно, а зібрати їх і продати не можна, бо завод не вислав до печей ні інструкції, ні повного комплекту деталей.

Та й висилати, мабуть, не збирається, бо вже навіть і на листи бази звідтіля перестали відповідати. Спихнули, видно, свої залізяки — та й раді, що збули їх з рук.

А чого, питається, радіти? Що на власних печах можна опектися?!

ВЕЛИКЕ ЦАБЕ...

Ще є у місті Дніпропетровську наївні люди. Вони думають: скажемо державному автоінспекторові Третякову — не штурхай! Кулака до лоба не прикладай! — дивися, чоловік і порозумніша́є.

Еге ж, не на такого напали. Начальнику Червоногвардійського відділення автоінспекції м. Дніпропетровська, лейтенантові міліції — Третякову Юрію Нестеровичу отакі плаксиві моралі ні до чого.

Юрій Нестерович мають залізобетонний характер і звикли штурхати і стусанів давати.

Бо вони, звиняйте, велике цабе!

Узяв, скажімо, Третяков 13 травня та й забрав у Шейка Миколи Миколайовича мотороллера.

Забрав, сів і мигонув по місту. Та так мигонув, що з того мотороллера летіли спиці аж у Дніпро.

Продемонстрував, як треба по вулицях гасати.

Комсомольці Дніпропетровського заводу сільськогосподарського машинобудування на суботниках назбирали чимало металолому.

Узяли вони на заводі автомашину і поїхали по той металолом. Але не так склалося, як гадалося.

Автоінспектор Третяков спинив автомашину, витяг із кабіни водія-комсомольця Драчуна. Витяг і підніс водієві кулака — понюхай!

Нюхати автоінспекторського кулака, звісно, водій не захотів. Почав то в той, то в другий бік ухилятися.

За явний ухил Третяков оштрафував водія на 10 карбованців.

Мовляв, не підставляєш щелепів — плати!

Ій-бо, аж у нас коліна затремтіли. Отакий ото страшний автоінспектор Третяков!

Пужає людей! А воно недаром кажуть: не такий страшний чорт, як його малюють!

Єсть такі хороші люди, що можуть і Третякова полякати!

ВИБИТІ З КОЛІЇ

Через селище Комиш-Зоря, Куйбишевського району, Запорізької області, проходить залізнична колія.

Колія собі проходить, а мешканцям селища, одверто кажучи, це боком виходить.

От і попросили мешканці Комиш-Зорі, щоб для них спорудили якийсь перехід через колію.

Було це ще в березні 1958 року. І тоді ж, у березні 1958 року, заступник начальника Сталінської залізниці повідомив, що він «дав вказівку про влаштування в найкоротший строк» того переходу.

А де ж «найкоротший строк»?

Він ще, виявляється, не настав. Він, виявляється, десь заблудився — чи в канцелярії управління залізниці, чи в дорозі. Ждуть його у Комиш-Зорі і діждатися не можуть.

Дайте ж ходу переходу, товариші з Сталінської залізниці!

ТАКЕ МОЖЕ СТАТИСЯ...

Колись отакечки зійдуться було дівчата до котроїсь на вечорниці, сидять вишивають, пісень співають і навіть не здогадуються, як парубки-непосиди порядкують тим часом. А вони або воза вицуплять на чиюсь хату, чи ворота віднесуть у вуйкове картоплиння, або ж хвостякою вола прив'яжуть до сінешніх дверей.

Да-а, то були часи!..

Що були, то були. Супроти нічого не скажеш.

Але не скрізь перевелися оті часи. Ось хоч би й у селі Креничі, Обухівського району на Київщині, — там і не таке побачите!..

Почалося там усе з того, що сільській молоді заманулося свій клуб мати. І вона кожного разу, на кожних зборах допікала тим голові колгоспу і голові сільради. А голови теж не сталеві нерви мали — взяли та й здалися. Ще в 1955 році пішли на велику поблажку — дерев'яну хату закомандували будувати. А з тої хати у травні 1958 року мали урочисто покривало стягати, щоб її вогнищем культури наректи.

Та не так сталося, як гадалося. Минуло ще три з гаком роки, а обіцянкам голови колгоспу імені Будьонного т. Божка та голови сільради т. Забродного не судилося збутись. Чому? Бо мешкають вони в селі Підгірцях (а там не клуб, а Палац є!) і до Креничів їм байдуже. Отож законсервований нині клуб перебуває в такому стані: стіни облуплюються, стеля обвалюється, на сцені сусідські кури яйця несуть, а бродяча Жучка викрадає ті яйця через діру, що на затиллі свині прорили.

Отаке... Тож нічого дивуватися, чому креничівська молодь знову до дідівських традицій повернулася. Повернулася, бо набридло, кажуть, головам «допікати» і на чужі села по культуру тьопати. І ось темненької ночі якось сільські парубки забралися на хату т. Забродного і для почину жбурнули в димар рудого пса, а хату т. Божка підчепили вісьмома парами волів і виперли на височезний солом'яний ожеред...

Це, звичайно, літературний домисел, але від нього до правди ближче, ніж до останнього строку здачі клубу.

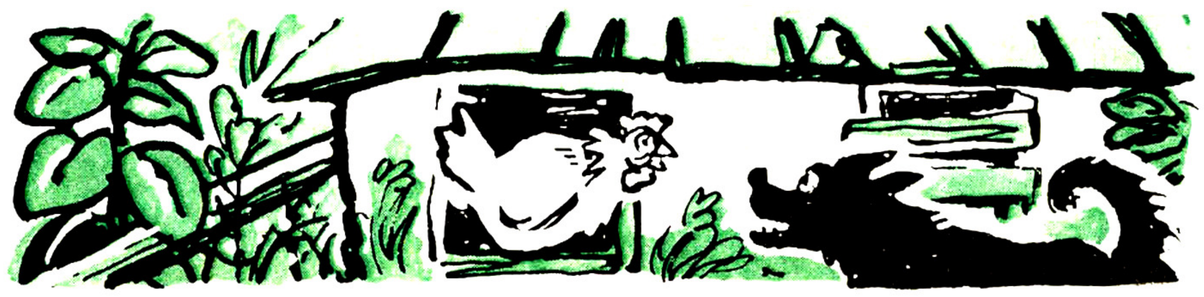

ПО СВИСТКУ

Комунальне господарство Сімферополя швидко прогресує. Колись різне побутове сміття вивозилось за місто справжніми кінськими силами. Тепер кінські сили працюють у моторах потужних сміттєвозів.

Всі були задоволені такою механізацією.

Але комунальники пішли ще далі. У боротьбі за масовість вони висунули новий проект. Сміттєвоза обслуговують шофер і сигнальник... з свистком.

Раз на день сміттєвоз під'їздить до будинку. З кабіни виходить елегантний молодик і пронизливо сюрчить у свисток, а сам одним оком поглядає на годинника.

По свистку з усіх квартир вибігають господарки і навантажують сміттєвоз. Хто не вклався у хвилину, хай ремствує на себе, бо машина стоїть рівно хвилину, а потім їде до іншого будинку.

Все передбачили комунальники: і сигналізацію, і масовість навантаження. Про одне не подбали: що мають робити громадяни, котрих тієї хвилини дома нема? Котрі щодня в цей час на роботі?

Прогрес є прогрес. І хто ступив на його стежку, мусить іти далі. Не поскупилися на свистки, треба стягнутися на радіостанції. Встановити радіостанцію на кожному сміттєвозі, і хай екіпаж його на коротких хвилях попереджає громадян: «Так, мовляв, і так, готуйте відра, їдемо!» Просто і зручно.

ЗАБУДЬКО

Наш Захарко до Одарки,
Як реп'ях, вчепився:
«Казав мені батько,
Щоб я оженився...»

— Відійди! — штовха Одарка, —
Хоч плюй йому в вічі,
Тільки вип'є, то й забуде,
Що жонатий двічі.

М. НЕТЕСА,
м. Лубни,
Полтавської області.

Чи знаєте ви, що...

...На кожного мешканця Білої Церкви (Київщина), включаючи і грудних немовлят, запасли по 19 пляшок вина, і що лише з 35 тисяч пляшок, що лежать на одній з місцевих баз, остаточно зіпсувалося 12.678 пляшок вина. Подбав про ці запаси заступник директора Білоцерківського зміторгу І. А. Піндрус.

* * *

...Найбородатішим будівництвом в історії було будівництво Кельнського собору. Його виводили з 1270 до 1860 року, тобто майже 600 років. Порівняно до Кельнського собору, будівництво клубу в колгоспі «Молода гвардія» (Рівнянський район на Кіровоградщині) просто безвусе. Клуб тут будується лише з 1955 року. Але є всі підстави гадати, що і це будівництво теж буде бородатим.

* * *

...У Шепетівці (Хмельницька область) городи саджають на сараях. Про це свідчить лист секретаря виконкому Шепетівської міськради П. Шевчука, адресований голові райради та Хмельницькому облвоєнкомові. У листі сказано: «По скарзі гр-ки Канарської А. М. виконком Шепетівської міськради дав вказівку домоуправлінню відремонтувати сарай. У зв'язку з тим, що місце, де по плану повинен стояти сарай, гр-кою Канарською та її сусідами засаджено овочами, ремонт буде проведено восени 1961 року після збору врожаю».

НАС ПИТАЮТЬ: Як треба правильно писати: «цеглина» чи «це — глина»?

ВІДПОВІДАЄМО: Дивлячись, про віщо ви пишете. Якщо про продукцію Дубровського цегельного заводу (Житомирська область), де директором т. Савич, то треба писати «це — глина», бо та продукція не має нічого спільного з цеглою. Вона кришиться і розсипається в руках як і та сировина, з якої її зроблено.

* * *

Багато наших читачів запитують: чи й справді на світі існують люди-невидимки, чи це тільки вигадка письменників-фантастів?

ВІДПОВІДАЄМО: Люди-невидимки, хоч і рідко, але трапляються. Одна така людина — Г. М. Недоруб — живе в селі Западні, Зміївського району, Харківської області. Незважаючи на те, що його ніхто ніколи в клубі не бачить, він обіймає посаду завідуючого сільським клубом.

СТРАШНЕ ПЕРО НЕ В ГУСАКА...

(УРИВКИ З НАПИСАНОГО)

Чистоту і порядок господар не тримає в кімнаті.

—

Зоотехнік, знаючи двомісячну хворобу «Маньки», пішов у кіно.

—

Ревізор забрав оригінал акта і до цих пір корова висить у повітрі.

—

За неблагонадійний вчинок Б. винести йому найсуворішу догану, щоб у дальнішому такі випадки повторювались рідше. Опісля цього він не буде битись.

О. ЛУК'ЯНЕНКО

БАЙКИ У ПРОЗІ

КІНЬ І КОНИК

У зеленому лузі, на травичці шовковій, зустрілися кінь і коник.

— Привіт шановному родичеві! — застрекотав коник. — Як діла на трудовому фронті?.. І досі воза в колгоспі тягаєш чи, може, одержав яке підвищення?

— Та чого нам, — відказав кінь, — тягаємо помаленьку... А ти ж що поробляєш?

— О, ми, коники, з ранку до вечора служимо мистецтву! Ось послухай, як я на скрипочку граю...

Кінь був ввічливий: він не сказав, що гра, яку йому довелося слухати, скидається на скрипіння погано змащеного воза. Він промовчав. А коник подумав: «Ну, звичайно, я так і знав, що класика до нього не дійде. Темнота!»

ГУСІНЬ-ВИШИВАЛЬНИЦЯ

Старий ведмідь, володар лісу, кохавсь у витонченому мистецтві. І от надумав він влаштувати серед лісових умільців конкурс на кращий художній виріб.

Старанно готувалися майстри, ночей недосипали над своїми витворами — і врешті подали їх на суд громади.

Яких тільки не було там див! Зачаровані звірі очей не могли відвести од кошиків, що сплели своїми дзьобами ремези, довго роздивлялися воскову мозаїку, викладену в дуплі хоботками працьовитих бджіл, і тонке сріблясте мереживо, яке виткав малий павучок.

Але ведмедеві найбільше сподобалась робота гусені — зелене листя, порізане химерними, чудернацькими візерунками.

— Головне, — відзначив він, — що в цьому творі ми не бачимо буденного практицизму. Це справді чисте мистецтво, варте найвищої оцінки.

Гусінь одержала першу премію.

А незабаром клишоногому мистецтвознавцеві довелося тікати з голого лісу, де не стало ні листя, ні плодів.

ОСЛЯЧИЙ ВИСНОВОК

— Подумаєш, диво! — мовив осел, коли йому показали зебру. — Це ж просто осел у тільняшці...

БЕГЕМОТ НА РОБОТІ

Висунули бегемота на керівну роботу: над цілим озером начальником призначили. Обрав бегемот місце зручненьке — в очеретах, при березі, щоб не дуже глибоко, і приступив до керівництва. День в одну ніздрю посопе, день у другу — воно й не так обтяжливо і завжди чути, що начальство на посту.

Та все одно посипалися на бегемота скарги. Тут, бач, дно замулилось, там щука безчинствує, в іншому місці ще якісь неполадки. От, їй-право, наче він сам усе вгледіти може.

Тільки жаби раділи: «Пре-кра-красний ке-керівник! Кра-кращого не треба»...

Їм дуже зручно було стрибати з бегемотової голови в каламутну воду.

Хочеш знати, про кого сказано: «На кожусі сидить і від холоду тремтить»? Це сказано про нас, колгоспників села Павлюківки. Повз наше село проходить лінія електропередачі, а ми світимо... каганцями.

Правда, каганцями світять не всі. У членів правління нашого колгоспу вечорами сяють електричні лампи, які своїм яскравим світлом засліпили очі керівникам колгоспу і тому вони не помічають каганців, що блимають навколо них.

Яких би це заходів ужити, щоб вони прозріли? Може, протерти їм очі Перцем?

КОЛГОСПНИКИ.

с. Павлюківка,
Краснокутського району,
Харківської області.

Не терпиться нам — хочемо з тобою своєю радістю поділитися. Хоч наше селище Садки до Харкова належить, але мало хто на Україні знає про нього. Про Харків знають, а про Садки — ні.

Але скоро про Садки заговорять, як про центр спортивного життя. Хоч ми тут займаємося одним видом спорту — стрибками в довжину, — та зате масовість яка! Усі — від малого до старого — стрибаємо! Для тренування у нас чудові умови: з минулого року через усе селище канаву прорито. Діти через ту канаву свій лад перебираються — з'їжджають на тому місці, звідки ноги ростуть. Старі наслідують дітей, бо ж сказано: старе, як мале. Засипали, було, вони ту канаву (та й дощі допомогли), але з початком цьогорічного весняного спортивного сезону її нам знову викопали, грошей народних не пожаліли.

Подейкують, що та канава колись має бути використана для прокладання трубопроводу до заготівельних цехів Харківського турбінного заводу. Може, й справді воно так, бо труби вздовж тієї канави таки валяються. Але поки що з цим не поспішають, і ми ще попострибаємо.

За все це хочемо, Перче, при твоїй допомозі подякувати т. Бойченкові — директорові Харківського турбінного заводу.

Н. БАРКОВ.

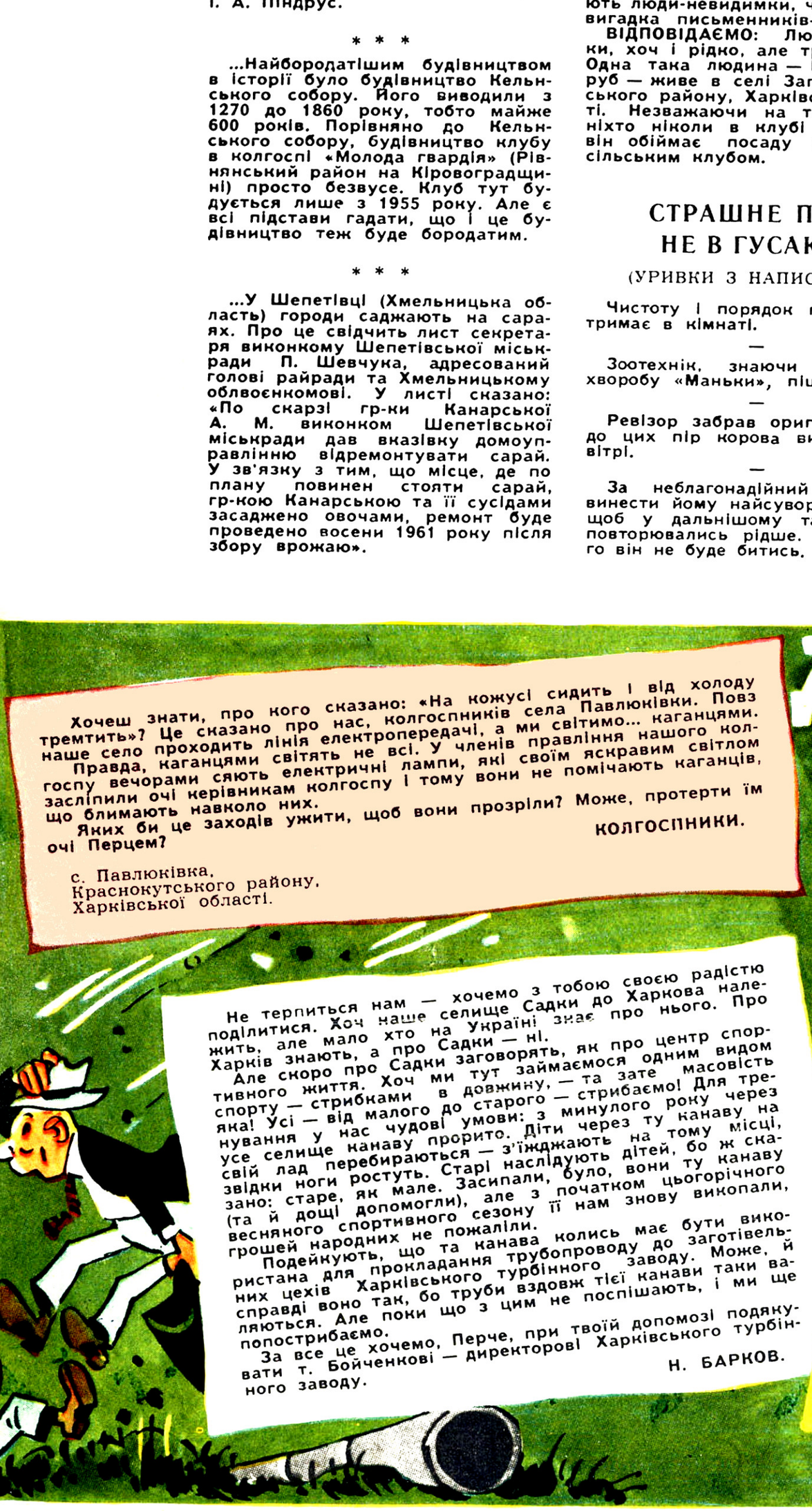

Чуйні люди сидять у виконкомі Одеської обласної Ради. А ще чуйніші — в Одеському обласному автотранспортному тресті. Коли ми поскаржилися заступникові голови облвиконкому т. Субочеву на те, що між нашим селом і райцентром нема ніяких засобів пересування, той нам відповів: «Дано вказівку облавтотресту організувати регулярне автобусне сполучення села Романівки з районним центром м. Ананьєвим».

Добре це? Добре, та... не дуже, бо вказівка є, а автобуса немає. А на одній вказівці, як відомо, далеко не заїдеш... Написали ми тоді вдруге т. Субочеву. Він, очевидно, знову «дав вказівку», і після цього йому і нам заступниця керуючого облавтотрестом т. Єліна відповіла: «З 15.IV.1961 р. по маршруту Ананьїв—Романівка курсує регулярно одне вантажне таксі двічі на добу».

Таксі так таксі! Але де ж воно? Чомусь його не видно. Видно, Перче, зовсім інше — що керівники облавтотресту люблять виїжджати на відписках.

с. Романівка,
Ананьївського району,
Одеської області.

І. ПЕТРОВ.

Ти чув, думаю, про ту господиню, що хату від порога до середини підмітала. Скоїлося це в ті давні часи, коли пилососа і в згадці не було.

А от слава про ту господиню-недотепу і досі поміж людьми ходить. І не дає вона спокою херсонським господарникам. Заповзялися й вони на кшталт тієї історичної господині Херсон «підмітати»: мало не в центрі міста, коло молодого Комсомольського парку сміттник зробили — усяку нечисть звозять. Дух тут стоїть такий, що очі на лоба лізуть.

Робилося це, безумовно, не заради людського здоров'я, а заради слави. Тож допоможи, Перче, працівникам Херсонського міськвиконкому і санепідстанції: прослав їх на своїх сторінках.

О. ЛИТВИНЕНКО.
м. Херсон.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Довгий час Полтавське обласне управління культури зволікало устаткування Нехворощанського районного кінотеатру новою кіноапаратурою. Про це писалося у «Перці» № 4 («Де початок того кінця»).

Секретар Полтавського обкому КП України т. М. Кириченко повідомив редакцію, що для Нехворощанського районного кінотеатру виділено нову кіноапаратуру, яку буде устатковано у найближчому часі.

★ У № 5 журналу, в замітці «А не грайся з вогнем!..» повідомлялося про те, що через недбайливість голови колгоспу ім. Леніна (м. Хуст на Закарпатті) Бенца Ю. О. у колгоспі сталася пожежа.

Голова виконкому Хустської райради т. М. Лукач повідомив, що за помилки в керівництві колгоспом Бенца з роботи знято.

★ «Про кричущий факт та пропащий акт» — під такою назвою в № 6 журналу повідомлялося про те, що прокурора Голопристанського району Івченка не покарали за браконьєрство на території Чорноморського держзаказника.

Прокурор Херсонської області т. А. Сербулов повідомив редакцію, що після виступу Перця вчинок Івченка обговорили на бюро Голопристанського райкому партії. Івченка суворо попереджено.

★ У тому ж номері журналу було надруковано листа про те, що Артемівська солева шахта № 1 постачає непридатну сіль-лизунець для худоби.

Як повідомили редакцію з Сталінського раднаргоспу, листа було обговорено на партійному бюро та шахткомі шахти № 1 Артемівського рудоуправління «Артемсіль». Працівників, з вини яких було відвантажено недоброякісну сіль-лизунець, суворо покарано.

★ Славутська паперова фабрика випускає бракований папір для друкарських машинок. Про це йшлося у листі, надрукованому в № 6 журналу.

Головний інженер тресту «Деревпапірпром» Вінницького раднаргоспу т. Ольшевський повідомив, що після виступу Перця поширена технічна нарада фабрики розробила заходи для ліквідації недоліків у виробництві паперу для друкарських машинок.

★ «Сажотруси» — у замітці під такою назвою в № 7 «Перця» писалося про те, що через несправність котельні одеська міська баня № 7 забруднює сажею навколишню територію.

Начальник Одеської міської контори комунального обслуговування т. Чайкін повідомив редакцію, що протягом II та III кварталів цього року котельню бані буде повністю реконструйовано і район, прилеглий до бані, очиститься від диму і сажі.

★ У замітці «Ех!..» («Перець» № 8) писалося про те, що мешканець села Мовчани (Вінницька область) Фурманчук В. Я. пиячить, бешкетує, б'є свою дружину та дітей і все це сходить йому з рук.

Після виступу Перця прокуратура Жмеринського району порушила проти Фурманчука кримінальну справу, за матеріалами якої Фурманчука віддано до суду.

★ Колгоспники села Клішківці, Хотинського району, поскаржилися Перцеві на негідні вчинки голови сільської Ради Геджевана Т. К.

Секретар виконкому Чернівецької облради т. Герцюк повідомив редакцію, що за перевищення влади Геджевана з посади голови сільради знято і притягнуто до суворої партійної відповідальності.

★ Редакція одержала листа про різні порушення у Городенківській міжколгоспній будівельній організації (Станіславська обл.).

Після перевірки листа на голову організації Ковальчука накладено суворе партійне стягнення. З роботи його знято.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

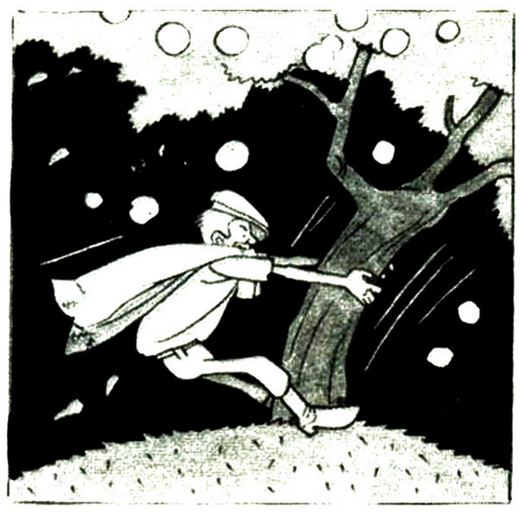

Злочин...

...і кара.

ПРОФЕСІЙНА РОЗМОВА

Мал. А. ВАСИЛЕНКА.

Сторож сторожеві: — Як спалося?..

Мал. В. ГЛИВЕНКА.

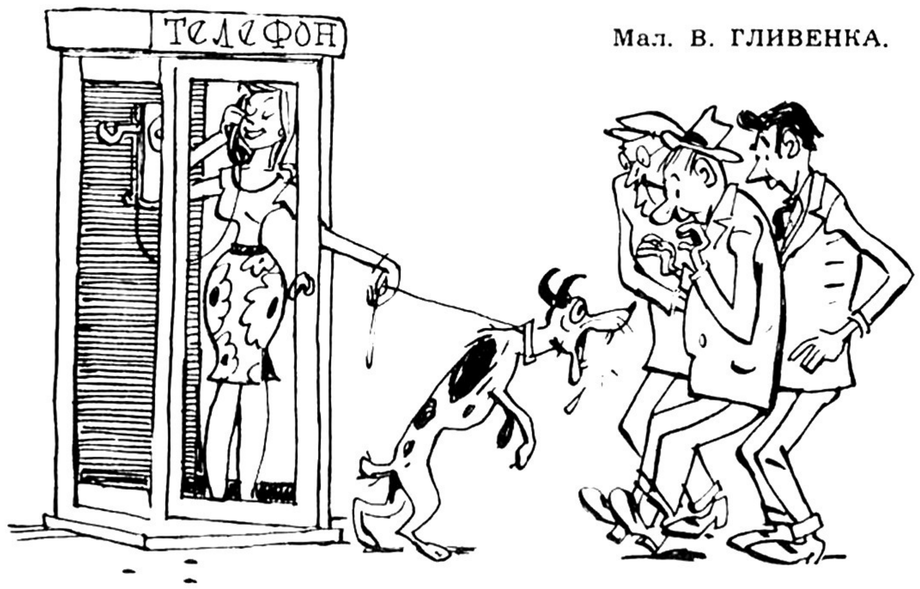

Без слів.

Мал. Л. КАПЛАНА

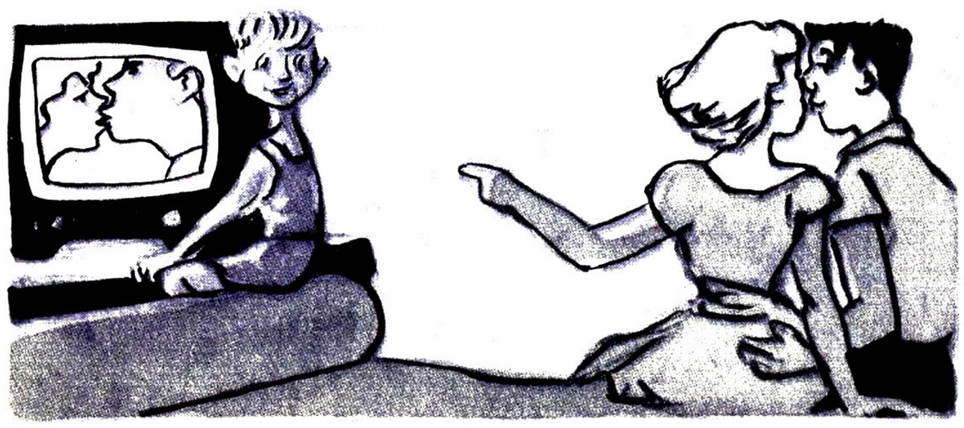

— Петю, дивись телевізор!..

Мал. Л. БОЙКА

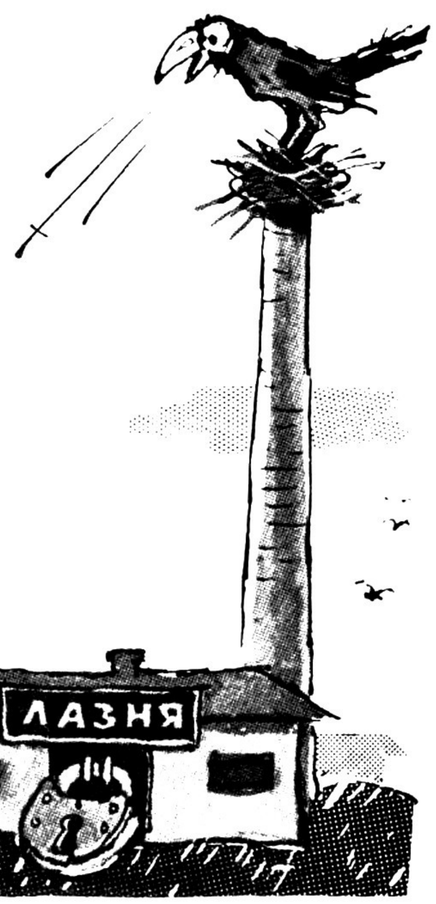

Соло на трубі.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Зараз би я нізащо не одружився...

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, П. ГЛАЗОВИЙ, К. ЗАРУБА, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, вул. Леніна, 19. Тел. 4-35-82, 4-73-94, 4-41-83. Передплатна ціна 20 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 15 (458) (на украинском языке). Підписано до друку 20.VII. 1961 р. Папір 70×108¹/₈=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 17320. Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна». Київ, А. Барбюса, 51/2. Зам. 4433. Тираж. 300 000 прим.

perec-ua.
perec-ua.

Відсканував Іван Толокньов, опрацював Олег Леськів

http://perec-ua.livejornal.com

ОБ'ЯВИ-ОГОЛОШЕННЯ

У с. Старий Мерчик, Богодухівського району на Харківщині, відбудеться

ЮВІЛЕЙНИЙ ВЕЧІР.

присвячений 4-й річниці з дня початку будівництва великої механізованої пекарні.

ПРОГРАМА ВЕЧОРА:

1. „Як ми печемо овіцянки" — доповідь голови Богодухівської райспоживспілки т. Юхимця
2. Гуляння (вітру вголих стінах недобудованої пекарні)

ЗДАЮ КВАРТИРИ

у збудованому мною будинку № 15 по Піонерській вулиці м. Кіровська, Сталінської області.

КВАРТИРИ МАЮТЬ ТАКІ ВИГОДИ:

1) Водопровід без кранів.
2) Електропроводку без вимикачів.
3) Конденсоване повітря (через щілини у дверях та підлозі).
4) Туалетні кімнати без «еврик».

Виконроб СОЛОМКО.

Личівська Мандрівна бібліотека

(Чорноострівський район, Хмельницької області)

оповіщає читачів про своє місцеперебування:

а) до 1 вересня — в сирій, напівтемній шкільній конурці;

б) після 1 вересня до холодів (доки вулики не поставлять на зимівлю) в одній з кімнат дитячих ясел;

в) потім у хижці;

г) потім, напевно, просто неба або ж у хаті голови колгоспу т. Коломійця, доки останній не виконає рішення виконкому райради про надання бібліотеці постійного приміщення.

НЕ МІНЯЄМО КВАРТИРИ В САМБОРІ!

(Львівська область) на квартири у своїх колгоспах.

Не ЗГОДНІ ні на які умови.

Живемо З УСІМА ВИГОДАМИ в райцентрі.

ПРОСИМО З ПРОПОЗИЦІЯМИ НЕ ЗВЕРТАТИСЯ на такі адреси:
с. Вільшаник, голові колгоспу «Заповіт Ілліча» т. Трофимову,
с. Стрілковичі, голові колгоспу «30-річчя ВЛКСМ» т. Кравцю,
с. Блажів, голові колгоспу «40-річчя Жовтня» т. Максимову,
с. Воютичі, голові колгоспу ім. Горького т. Лилаку та голові сільради т. Голованову.

МИ ТАМ НЕ ПРОЖИВАЄМО

ВІДКЛАДЕНО

Чергову закладку фундаменту Миргородського будинку піонерів. Фундамент закладається, перекладається вже третій рік

Подробиці про пущені на вітер 86 тисяч крб. (у старих цінах) — в звітах про роботу Полтавського БУ-5, що міститься у Миргороді.

УНІКАЛЬНЕ ВИДОВИЩЕ!

ПОРОДІЛЛЮ ЧОЛОВІЧОЇ СТАТІ можна бачити У ПРИМІЩЕННІ КОЛГОСПНОГО РОДИЛЬНОГО БУДИНКУ у селі Слобідці Романівській, Новоград-Волинського району, Житомирської області. Прізвище породіллі — КИРИЛЮК Іван Романович, посада — голова колгоспу. Місце постійного проживання — у тому ж родильному будинку, об-любованому ним під квартиру.

ФОТОВИСТАВКУ „НАШЕ СПОРТИВНЕ МИНУЛЕ"

відкрито в селі Бандурівці, Олександрійського району на Кіровоградщині

На виставці експонуються

РІДКІСНІ ЗНІМКИ СПОРТИВНИХ ЗМАГАНЬ у 1957 році!

Сезони 1958–1961 рр. представлені одним фотознімком перекопаного спортмайданчика роботи голови колгоспу Буинова Григорія Климовича.

ПРИЙМАЄМО ЗАМОВЛЕННЯ

на риття траншей та заривання в землю водопровідних труб і народних грошей

З ГАРАНТІЄЮ, що вода по тих трубах не йтиме.

Найкращі відгуки про нашу роботу можуть дати мешканці селища Жовте, які третій рік сидять без води.

За адміністрацію Жовтокаменського вапнякового заводу тресту «Ленінруда» (на Дніпропетровщині)

Директор заводу ТАРНАВСЬКИЙ.

МІНЯЄМО ДВА ГУЧНОМОВЦІ

В м. Слов'янську, на площі Революції, що ревуть, не затихаючи з 6-ої години ранку до 12-ої ночі,

НА ОДНЕ тихе, але впливове слово про заборону зайвого вуличного шуму.

Жителі міста Слов'янська.